

Mitt engagemang för afghanerna började hösten 2017. Jag tog med två kompisar till deras sittstreck och tänkte sitta där en stund.

Ja, ja....Veckan därpå sov jag över på trappan utanför stadshuset, för att skydda ungdomarna mot eventuella rasister.

Efter ytterligare två veckor ringer R. Han är stressad och gråter "Eva du måste gömma mig" Jag är jätterädd att polisen ska ta mig" Jag behövde en betänketid på ungefär 30 sekunder. "Klart att jag gömmer dig"

Veckan därpå hämtar jag honom. Trasig, ledsen och orolig. Han kämpar och jag kämpar. Han berättar om sitt liv, om flykten hit och den fasansfulla väntan i Sverige och något värre har jag aldrig hört i hela mitt liv.

Den rättsosäkra asylprocessen. Han blev inte ens erbjuden en åldersbedömning, utan handläggaren på Migrationsverket pekade på honom och sade "Du är 19 år". I verkligheten var han 16 år.

Jag kunde inte tro att det gick till såhär. I min lilla värld så trodde jag att alla från Afghanistan fick PUT, men icke.

Jag fick trösta om nätterna, när ångesten blev för svår. Han använde antidepressiva och vi tog till Theralen, när det blev överjävligt. Ibland hjälpte det inte ens med Theralen.

R var säker på att han skulle dö och då var det bara att åka in till psyk akut.

Han fick ändå lugn och ro hos mig. Sakta men säkert återvände han till livet. Fick tillbaka aptiten, började träna och gick upp i vikt. Hade dock svårt att orka med skolan. Var rädd för att gränspoliserna skulle hitta honom i skolan eller på bussen.

Mitt engagemang stannar inte vid R. Jag är aktiv i Asylgruppen och ansvarig för Stöttepelaren och i dagsläget är jag och min aktivistkompis, ideella kontaktpersoner till 41 personer från Afghanistan, de flesta papperslösa. De kämpar varje dag för att överleva, men de hade inte överlevt utan oss.

Det är kanske svårt att förstå att man "väljer" att leva som papperslös i Sverige, istället för att återvända till Afghanistan. För mig det en självklarhet att de stannar kvar och t.om begår suicid istället för att återvända.

Det säger en hel del. De är livrädda för att återvända till krig och tortyr.

Jag har hört så många sorgliga historier, den ena värre än den andra. Jag har träffat så många ungdomar, den ena trasigare än den andra. Jag har varit på otaliga och obehagliga samtal på Migrationsverket.

Mina vänner har satts i flyktingfängelse. De har drogats och satts på plan iförda handbojor och blivit dumpade på flygplatsen i Kabul. De har blivit lurade, slagna och förnedrade och det, i Sverige.

Unga människor, som inte har begått något brott. De har flytt hit för att få ett liv, men de fick ett helvete.

Jag har letat boende till ungdomarna. Letat hem till ensamma barn, som annars hade fått sova på gatan !!

Mitt heltidsarbete som sjuksköterska inom den palliativa vården, är inte lika intressant längre. Något annat har tagit min tid och mitt liv i anspråk. Jag har börjat att jobba natt för att hinna med ungdomarna och jag hinner med dem nu, men det är mycket som ska fixas.

Jag har fått handledning, eftersom jag kände mig lite trasig och ledsen ett tag, men det är bättre nu.

Just nu letar jag boende till en familj och en ungdom. Det går sådär. De snälla människorna börjar att ta slut.

Vad gäller R, så mår han fortsatt bra. Det är inlämnat ett VUT och förhoppningsvis blir han beviljad en ny prövning.

Han är mitt barn nu och det käraste jag har. Hans dröm är att ta körkort och att utbilda sig till byggnadssnickare. En kille i sina bästa år, men som Sverige inte vill ha.

Det är så sjukt. Han kvalade inte in till NGL. Han hade "bara" väntat i 13 månader i stället för 15 månader. Han föll på två månader.

PS. Det blev en ny prövning. DS 😊❤️

Eva Lundström